

ikke er rigtig og retfærdig, fordi det er en Begunstigelse af de Stattehdere, der ikke svarer Stat efter Hartkorn, til Skade for dem, der svarer efter Hartkorn, navnlig de smaa Hartkornseiere, som i Forveien ere daarlige stillede med Hensyn til Hartkornet paa Grund af Forskjellen mellem Skovskjold og Ager og Engs Hartkorn. — Under Nr. 14 i Betænkningen er der en Del Samraad, som det har nogen Betydning for Almenheden at høre Indholdet af. Det gjælder navnlig det under Nr. 2 opførte om Forstaaelsen af Udtrykkene i Lov af 1ste April 1887 om Udgifter i Anledning af Konverteringen: „Samme Eier“ og „samme Eiendom“ med Hensyn til Betydningen af Parcelers Fraktillelse. Jeg har forstaaet den høitærede Minister saaledes — dersom jeg skulde gjøre mig skyldig i en Feiltagelse, vil jeg bede den meget ærede Minister rette mig, men det er meget vanskeligt at referere mundtlige Konferencer her i Salen, jeg pleier heller ikke at gjøre det, men jeg skal dog ganske kort antyde, hvorledes jeg har forstaaet Forhandlingen i Udvalget, og som jeg nok tror, det er rigtigt — jeg har altsaa forstaaet Ministeren saaledes, at det, at der er fraktilt en Parcel fra en Eiendom, medfører, at Loven ikke kommer til Anvendelse paa den paagældende Eiendom, idet det er stridende imod Lovens Ord: „Samme Eier“ og „samme Eiendom“, men tillige er denne Vanskelighed dog af væsentlig formel Natur, idet der, naar man i Forveien sørger for at udløse Kreditorerne af Parcelen, og at hele Transaktionen er affreden forinden Ombygningerne af Obligationerne, ikke vil være noget til Hinder for, at Loven finder Anvendelse paa Eiendommen. Ligeledes har den Samtale, der er ført med Ministeren, ført til den Oplysning, at Administrationen ikke betragter Loven som anvendelig, i ethvert Tilfælde ikke efter dens Ordlyd, paa faste Afgifters Afsløsning, og saa vidt jeg har forstaaet Ministeren, maa der foretages en Forandring i Lovtexten, for at den kunde blive anvendelig derpaa. Hvorvidt Ministeren vil gaa ind paa en saadan Forandring, veed jeg ikke, men der foreligger jo et Lovforslag om den Ting, og jeg skal derfor ikke nærmere udtale mig derom, men blot meddele disse Oplysninger til Vejledning for dem, der har Interesse deraf. Hermed er dette Afsnit omtalt, som nu er til Forhandling, og jeg skal ikke tilføje Oplysninger.

Berg: Jeg har tilladt mig at stille et Par Endringsforslag til dette Afsnit, hvoraf det ene under Nr. 10 til § 4, et

Endringsforslag, som nu blev imødegaaet af den ærede Ordfører, og som vi kunne vente imødegaaet af den høitærede Finantsminister. Forslaget huler paa den Betragtning, at Stattehdere have Trang til Skattelettelser, og at de have Krav paa en saadan hurtigst. Om Trangen er vi vist alle enige, om Kravet er der jo forskellige Meninger, og navnlig har jo Regjeringen en Mening, det er min meget modsat. For nogle Aar siden opgjorde jeg, og det skal vise sig at være rigtigt, at den nuværende Finantsminister havde opkrævet ca. 100 Mill. Kr. mere, end han havde Brug for til de ordinære Statsfornödenheder, i Løbet af 10 Aar. Han har modsat sig en bestemt Stattendjættelse paa de forskellige Omraader, han har altid krævet Kompensation. Sæt nu ogsaa, at de 10 Aar have krævet nogen Fremgang, saa kan jeg dog huse fra tidligere, at man var overordentlig lykkelig, naar man kunde sætte et Budget til en Formuefremgang af et Par Mill., men her er 10. Saaledes er der højt Statsbaner for mellem 50 og 60 Mill., hvilket man ved høiere Stattepaalæg end nødvendigt har paalaagt den nuværende Slægt, medens Indtjøg af saadanne store Aktiver jo aabenbart burde fordeles paa et længere Tidrum, paa flere Slægtled. Hele dette Finantsystem har medvirket i høi Grad til de nuværende trykkende Tider, derom nærer jeg ingen Tvivl. Naar man gjør sig klart, hvad der i den nuværende Finantsministers Tid er paalaagt Stattehdere udover en fornuftig og hensigtsmæssig Statshusholdning — jeg sætter det meget lavt, naar jeg sætter det til 60 Mill. — saa forekommer det mig, at vi bør gjøre vort Bedste for at komme over denne økonomiske trænge Tid ved at give en Del af disse ubilligt — for at bruge et mildt Udtryk — opkrævede Skatter tilbage til Stattehdere, men ikke saaledes at de vinde bort i Sandet, men saaledes, at de virkelig praktisk blive til Lettelse for alle Stattehdere, ganske paa samme brede Grundlag, hvorpaa de direkte Skatter ere opkrævede. Nu forhandler man jo om allerede de direkte Skatter, og der har jo den høitærede Finantsminister afgivet den peremptoriske Erklæring: Ingen Medsættelse. Føre med sig, at Forholdene desuagtet kun bliver mere at han under Forhandlingen dog meget, thi høielig. Jeg betvivler det, den nuværende hvorfor skulde han det efter er det klart, Situation, og i alt Fald at gaa og ikke at Sligt her en lang Veje, at denne Forlet kan gennemføres saaledes, at den mærkes. Jeg andring virkede og strax kan man ikke kunde har derfor overbeiet, og, til Regjeringen henstille til det høie Thiu